Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (nionde avdelningen)

den 4 december 2019*

”Begäran om förhandsavgörande – Civilrättsligt samarbete – Insolvensförfaranden – Förordning (EG) nr 1346/2000 – Artikel 3.1 – Talan som är direkt hänförlig till insolvensförfarandet och har nära samband härmed – Överlåtelse och inteckning av en fastighet – Konkursförvaltaren har väckt talan om att överlåtelsen och inteckningen inte åtnjuter sakrättsligt skydd – Artikel 25.1 – Exklusiv behörighet för domstolarna i den medlemsstat där insolvensförfarandet har inletts”

I mål C-493/18,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Cour de cassation (Högsta domstolen, Frankrike) genom beslut av den 24 maj 2018, som inkom till domstolen den 26 juli 2018, i målet

UB

mot

VA

Tiger SCI,

WZ, i egenskap av förvaltare i UB:s konkurs,

Banque patrimoine et immobilier SA,

meddelar

DOMSTOLEN (nionde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden S. Rodin samt domarna D. Šváby och K. Jürimäe (referent),

generaladvokat: M. Bobek,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– UB, VA och Tiger SCI, genom J. Ghestin, avocat,

– Banque patrimoine et immobilier SA, genom P. Spinosi, avocat,

* Rättegångsspråk: franska.

– Frankrikes regering, genom D. Colas, D. Dubois och E. de Moustier, samtliga i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom M. Wilderspin, i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 3.1 och 25.1 i rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden (EGT L 160, 2000, s. 1).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan, å ena sidan, UB och, å andra sidan, VA, Tiger SCI, WZ (i egenskap av förvaltare i UB:s konkurs) och Banque patrimoine et immobilier SA. Målet rör överlåtelser av fastigheter som ursprungligen tillhörde UB och de inteckningar som denne tagit i nämnda fastigheter samt den talan som WZ väckt i syfte att få fastställt att dessa transaktioner inte åtnjuter sakrättsligt skydd gentemot konkursboet.

Tillämpliga bestämmelser

Förordning nr 1346/2000

3 I skälen 2 och 6 i förordning nr 1346/2000 anges följande:

”(2) För att den inre marknaden skall fungera väl krävs det att gränsöverskridande insolvensförfaranden fungerar effektivt och smidigt och denna förordning behöver antas för att uppnå detta syfte som omfattas av det civilrättsliga samarbetet i den mening som avses i artikel 65 i fördraget.

…

(6) Enligt proportionalitetsprincipen bör förordningen begränsas till bestämmelser som reglerar behörigheten att inleda insolvensförfaranden samt att anta beslut som fattas omedelbart på grundval av insolvensförfaranden och står i nära samband med dessa. Dessutom bör förordningen innehålla bestämmelser om erkännande av dessa beslut och om tillämplig lag, vilka även tillgodoser den nämnda principens krav.”

4 Artikel 1.1 i denna förordning har följande lydelse:

”Denna förordning skall tillämpas på kollektiva insolvensförfaranden som innebär att gäldenären helt eller delvis berövas rådigheten över sina tillgångar och att en förvaltare utses.”

5 Artikel 3 i förordningen har rubriken ”Internationell behörighet”. I artikel 3.1 föreskrivs följande:

”Domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium platsen där gäldenärens huvudsakliga intressen finns, har behörighet att inleda ett insolvensförfarande. För bolag och andra juridiska personer skall sätet anses vara platsen där de huvudsakliga intressena finns, om inte annat visas.”

6 I artikel 4 i nämnda förordning föreskrivs följande:

”1. Om inte annat föreskrivs i denna förordning skall lagen i den medlemsstat inom vars territorium insolvensförfarandet inleds, nedan kallad inledningsstaten, vara tillämplig på insolvensförfarandet och dess verkningar.

2. Lagen i inledningsstaten skall bestämma förutsättningarna för att inleda ett förfarande, samt för att genomföra och slutföra det. Denna lag skall under alla förhållanden bestämma

…

m) vilka återvinningsbestämmelser eller liknande bestämmelser som är tillämpliga.”

7 Artikel 16.1 första meningen i förordning nr 1346/2000 har följande lydelse:

”Beslut om att inleda ett insolvensförfarande fattat av en domstol i en medlemsstat, som har behörighet enligt artikel 3, skall från den tidpunkt det har verkan i inledningsstaten erkännas i alla andra medlemsstater.”

8 Artikel 25.1 i denna förordning har följande lydelse:

”Beslut som rör ett insolvensförfarandes genomförande och slutförande, samt ackord, och som fattats av en domstol, vars beslut om att inleda förfarandet erkänns i enlighet med artikel 16, skall erkännas utan krav på ytterligare formaliteter. …

Första stycket skall även gälla beslut som är direkt hänförliga till insolvensförfarandet och har nära samband härmed, även om de fattats av en annan domstol.

Första stycket skall även gälla beslut som rör säkerhetsåtgärder som fattats efter det att en begäran om att ett insolvensförfarande skall inledas har framställts.”

Förordning (EG) nr 44/2001

9 I artikel 1.1 och 1.2 b i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1) föreskrivs följande:

”1. Denna förordning är tillämplig på privaträttens område, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om. Den omfattar i synnerhet inte skattefrågor, tullfrågor och förvaltningsrättsliga frågor.

2. Förordningen är inte tillämplig på

…

b) konkurs, ackord och liknande förfaranden.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

10 Den 7 augusti 2008 erhöll Wirecard, ett bolag bildat enligt tysk rätt, ett beslut från en domstol i Förenade kungariket om kvarstad på UB:s tillgångar. UB är medborgare i Nederländerna. Vid denna tidpunkt var UB ägare till en lägenhet och en fastighet i Frankrike.

11 Den 22 augusti 2008 undertecknade UB och hans syster VA inför en fransk notarius publicus ett skuldebrev. Av skuldebrevet framgår att UB medgav att han var skyldig VA 500 000 euro i form av olika lån samt att han förband sig att återbetala detta belopp senast den 22 augusti 2017. UB tog ut inteckningar till förmån för VA i den lägenhet och den fastighet som han ägde i Frankrike. Dessa inteckningar hade sekundär företrädesrätt.

12 Den 18 respektive den 24 mars 2010 sålde UB lägenheten och fastigheten till Tiger. Köpeskillingen uppgick till 395 000 respektive 780 000 euro. Tiger hade bildats den 25 februari 2010 av VA som innehade 90 procent av aktierna i bolaget.

13 Den 10 maj 2011 försattes UB i konkurs av Croydon County Court (Distriktsdomstolen i Croydon, Förenade kungariket) med tillämpning av förordning nr 1346/2000 och de relevanta bestämmelserna i Förenade kungarikets konkurslagstiftning. Den 1 juli 2011 utsågs WZ till förvaltare i UB:s konkurs. WZ:s förordnande gällde från och med den 6 juli 2011.

14 Den 26 oktober 2011 biföll Croydon County Court (Distriktsdomstolen i Croydon) WZ:s ansökan om att väcka talan vid franska domstolar i syfte att få konkursbeslutet registrerat samt i syfte att få ett avgörande i vilket det fastställs att överlåtelsen av den fasta egendom som anges i punkt 12 i förevarande dom och de inteckningar som tagits ut i denna egendom till förmån för VA (nedan kallade de aktuella överlåtelserna och inteckningarna) utgjorde transaktioner som hade genomförts utan egentligt eller verkligt vederlag, i den mening som avses i tillämpliga konkursbestämmelser i Förenade kungariket. WZ avsåg således att erhålla ett avgörande som gjorde det möjligt att återföra denna fasta egendom bland UB:s (i konkurs) tillgångar i syfte att realisera dem.

15 Den 12 december 2011 stämde WZ, i egenskap av förvaltare i UB:s konkurs, VA och Tiger vid Tribunal de grande instance de Paris (Förstainstansdomstolen i Paris, Frankrike) för att få fastställt att de aktuella överlåtelserna och inteckningarna inte åtnjöt sakrättsligt skydd i förhållande till konkursboet. Banque patrimoine et immobilier som hade finansierat förvärvet av den fasta egendomen intervenerade i målet.

16 Croydon County Court (Distriktsdomstolen i Croydon) ansåg att UB hade underlåtit att uppfylla sina lagstadgade skyldigheter genom att inte lämna tillräckliga uppgifter om förekomsten av icke uppgivna tillgångar som inte var belägna i Förenade kungariket. Den domstolen beslutade därför den 3 juli 2012 att fristen för att avsluta konkursen skulle skjutas upp i avvaktan på att UB uppfyllde sina skyldigheter. I beslut av den 19 november 2013 förordnade den domstolen slutligen att vilandeförklaringen skulle upphöra och att dagen för avslutande av UB:s konkurs skulle vara dagen för nämnda beslut.

17 Tribunal de grande instance de Paris (Förstainstansdomstolen i Paris) fann i ett avgörande som meddelades samma dag att de aktuella överlåtelserna och inteckningarna inte var sakrättsligt skyddade i förhållande till WZ, i egenskap av förvaltare i UB:s konkurs, upp till de alltjämt utestående beloppen till borgenärerna. Genom dom av den 13 maj 2016 fastställde Cour d'appel de Paris (Appellationsdomstolen i Paris, Frankrike) att det inte förelåg något sakrättsligt skydd och fann dessutom att det inte förelåg några inskränkningar härvidlag.

18 UB överklagade den domen till den hänskjutande domstolen, Cour de cassation (Högsta domstolen, Frankrike). VA, Tiger och WZ, i egenskap av förvaltare i UB:s konkurs, anslutningsöverklagade. Till stöd för sina överklaganden respektive anslutningsöverklaganden har UB, VA och Tiger gjort gällande att enligt artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000 har domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium platsen där gäldenärens huvudsakliga intressen finns, behörighet att inleda ett insolvensförfarande. De har även gjort gällande att EU-domstolen i dom av den 12 februari 2009, Seagon (C-339/07, EU:C:2009:83), och i dom av den 16 januari 2014, Schmid (C-328/12, EU:C:2014:6) funnit att den bestämmelsen ska tolkas så, att domstolarna i den medlemsstat där insolvensförfarandet har inletts är behöriga att pröva en talan om återvinning i anledning av gäldenärens insolvens. UB, VA och Tiger anser att i förevarande fall var det endast domstolarna i Förenade kungariket som var

behöriga att pröva talan om fastställande av att de aktuella överlåtelserna och inteckningarna inte åtnjuter sakrättsligt skydd, eftersom insolvensförfarandet mot UB hade inletts i Förenade kungariket. Enligt UB, VA och Tiger åsidosatte Cour d'appel de Paris (Appellationsdomstolen i Paris) således artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000 genom att inte ex officio förklara att den saknade behörighet.

19 WZ har gjort gällande att i det nationella målet grundar de franska domstolarna sin internationella behörighet på beslutet från Croydon County Court (Distriktsdomstolen i Croydon) av den 26 oktober 2011, genom vilket den domstolen gav WZ tillstånd att väcka talan vid fransk domstol. Detta beslut ska enligt artikel 25.1 i förordning nr 1346/2000 erkännas i Frankrike utan krav på ytterligare formaliteter.

20 Den hänskjutande domstolen har påpekat att det framgår av EU-domstolens praxis angående artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000 att domstolarna i den medlemsstat där insolvensförfarandet har inletts är behöriga att pröva en talan om återvinning som grundar sig på gäldenärens insolvens. Den hänskjutande domstolen är emellertid – vid fastställandet av vilken domstol som är internationellt behörig att pröva talan i det nationella målet – osäker på hur talan i det nationella målet ska kvalificeras och på kopplingen mellan denna bestämmelse i förordning nr 1346/2000 och artikel 25.1 i samma förordning.

21 Mot denna bakgrund beslutade Cour de cassation (Högsta domstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

”1) Är en talan som väcks av den förvaltare som förordnats av en domstol i den medlemsstat där insolvensförfarandet har inletts, vilken avser att – i syfte att tillgångarna ska återinföras i gäldenärens förmögenhet – få fastställt att inteckningar som belastar gäldenärens fastigheter belägna i en annan medlemsstat samt överlåtelser av dessa fastigheter som genomförts i samma medlemsstat inte åtnjuter sakrättsligt skydd i förhållande till förvaltaren, direkt hänförlig till insolvensförfarandet och har den ett nära samband med detta förfarande?

2) Om den första frågan ska besvaras jakande, har domstolarna i den medlemsstat där insolvensförfarandet har inletts exklusiv behörighet att pröva förvaltarens talan eller är det domstolarna i den medlemsstat där fastigheterna är belägna som är exklusivt behöriga, alternativt sammanfaller behörigheten för domstolarna i dessa olika medlemsstater, och i så fall på vilka villkor?

3) Kan ett beslut av domstolen i den medlemsstat där insolvensförfarandet har inletts att tillåta att förvaltaren väcker en talan i en annan medlemsstat, vilken i princip omfattas av behörigheten för den domstol där förfarandet inletts, få till följd att det blir domstolarna i den andra medlemsstaten som är behöriga, i den mån som beslutet kan kvalificeras som ett beslut som rör insolvensförfarandets genomförande, i den mening som avses i artikel 25.1 i förordning nr 1346/2000 och därmed i enlighet med samma förordning ska erkännas utan krav på ytterligare formaliteter?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Frågorna 1 och 2

22 Den hänskjutande domstolen har ställt frågorna 1 och 2, som ska prövas i ett sammanhang, för att få klarhet i huruvida artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000 ska tolkas så, att domstolarna i den medlemsstat där insolvensförfarandet inletts har exklusiv behörighet att pröva en talan som väckts av

en förvaltare, som har utsetts av en domstol i den medlemsstaten, vilken har till syfte att få fastställt att överlåtelsen av en fastighet belägen i en annan medlemsstat samt den inteckning som belastar nämnda fastighet inte åtnjuter sakrättsligt skydd i förhållande till konkursboet.

23 I artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000 ges domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium platsen där gäldenärens huvudsakliga intressen finns exklusiv behörighet att inleda huvudinsolvensförfarandet (dom av den 14 november 2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, punkt 23 och där angiven rättspraxis).

24 Det ska prövas huruvida denna bestämmelse ska tolkas så, att denna exklusiva behörighet även omfattar en sådan talan som den som är aktuell i det nationella målet, vilken syftar till att fastställa att rättshandlingar som vidtagits till förfång för konkursboets rättigheter inte åtnjuter sakrättsligt skydd.

25 Härvidlag ska det för det första påpekas att EU-domstolen, med stöd av skäl 6 i förordning nr 1346/2000 och för att säkerställa den förordningens ändamålsenliga verkan, slagit fast att artikel 3.1 i förordningen ger domstolarna i den medlemsstat som är behörig att inleda insolvensförfarandet, internationell behörighet att pröva mål som rör talan som är direkt hänförliga till insolvensförfarandet och har ett nära samband med detta (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 april 2012, F-Tex, C-213/10, EU:C:2012:215, punkterna 26 och 27 där angiven rättspraxis).

26 För att avgöra om en talan omfattas av den internationella behörigheten för domstolarna i den medlemsstat där insolvensförfarandet har inletts ska det prövas huruvida talan uppfyller dessa båda kumulativa kriterier.

27 Vad gäller det första kriteriet påpekar domstolen att, för att bedöma huruvida en talan är direkt hänförlig till ett insolvensförfarande, är det avgörande kriteriet för att bestämma vilket område som en talan ska hänföras till enligt fast rättspraxis den rättsliga grunden, och inte det processuella sammanhang som talan ingår i. Det ska således prövas huruvida den rättighet eller skyldighet som utgör grunden för talan hänför sig till de privat- och handelsrättsliga regler som gäller i allmänhet eller till undantagsregler som är specifika för insolvensförfaranden (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 november 2017, Tünkers France och Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, punkt 22 och där angiven rättspraxis).

28 Beträffande det andra kriteriet gäller enligt fast rättspraxis att för att bedöma huruvida en talan har ett nära samband med ett insolvensförfarande är det styrkan i sambandet mellan talan och insolvensförfarandet som är avgörande för huruvida undantaget i artikel 1.2 b i förordning nr 44/2001 är tillämpligt (dom av den 9 november 2017, Tünkers France och Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, punkt 28 och där angiven rättspraxis).

29 För det andra har EU-domstolen utifrån en analys av tillämpningsområdena för förordning nr 44/2001 och förordning nr 1346/2000 samt ändamålen med förordning nr 1346/2000 dragit slutsatsen att domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium insolvensförfarandet har inletts, och som avses i artikel 3.1 i denna förordning, har exklusiv behörighet att pröva en talan som är direkt hänförlig till detta förfarande och har ett nära samband med detta (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 november 2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, punkt 36).

30 I förevarande fall framgår det av de uppgifter som den hänskjutande domstolen har lämnat, för det första, att talan i det nationella målet har sin rättsliga grund i de rättsregler i Förenade kungariket som specifikt avser insolvens. För det andra har denna talan, med förbehåll för de kontroller som det ankommer på den hänskjutande domstolen att göra i denna del, väckts av förvaltaren i UB:s konkurs inom ramen för dennes övergripande uppdrag att förvalta och avveckla konkursboets tillgångar i borgenärernas intresse.

31 En talan som väckts av en förvaltare som utsetts av en domstol i den medlemsstat där insolvensförfarandet har inletts, såsom talan i det nationella målet, vilken har till syfte att få fastställt att inteckningar som belastar fastigheter belägna i en annan medlemsstat samt att överlåtelser av dessa fastigheter inte åtnjuter sakrättsligt skydd i förhållande till konkursboet, är således direkt hänförlig till insolvensförfarandet och har ett nära samband med detta.

32 Det följer av övervägandena i punkterna 27–31 i förevarande dom att en sådan talan omfattas av den exklusiva behörigheten för domstolarna i den medlemsstat där insolvensförfarandet har inletts.

33 Detta resonemang påverkas inte av den omständigheten att talan i det nationella målet avser fastigheter belägna i en annan medlemsstat än den i vilken insolvensförfarandet inleddes.

34 I förordning nr 1346/2000 föreskrivs nämligen inte någon regel som ger domstolarna i den ort där fastigheter är belägna internationell behörighet att pröva en talan som väckts inom ramen för ett insolvensförfarande och som syftar till att återföra dessa tillgångar till konkursboet. Samlandet av samtliga mål som har direkt samband med insolvensförfarandet hos domstolarna i den medlemsstat där detta förfarande har inletts är dessutom förenligt med syftet att förbättra effektiviteten med avseende på insolvensförfaranden med gränsöverskridande inslag och att handlägga dessa mål snabbare i enlighet med skälen 2 och 8 i förordning nr 1346/2000 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 november 2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, punkt 33 och där angiven rättspraxis).

35 Mot bakgrund av det ovan anförda ska frågorna 1 och 2 besvaras enligt följande. Artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000 ska tolkas så, att domstolarna i den medlemsstat där insolvensförfarandet inletts har exklusiv behörighet att pröva en talan som väcks av en förvaltare, som har utsetts av en domstol i den medlemsstaten, vilken har till syfte att få fastställt att överlåtelsen av en fastighet belägen i en annan medlemsstat samt den inteckning som belastar nämnda fastighet inte åtnjuter sakrättsligt skydd i förhållande till konkursboet.

Fråga 3

36 Den hänskjutande domstolen söker med fråga 3 klarhet i huruvida artikel 25.1 i förordning nr 1346/2000 ska tolkas så, att ett beslut meddelat av en domstol i den medlemsstat där insolvensförfarandet inletts, genom vilket förvaltaren ges tillstånd att väcka talan i en annan medlemsstat, får till följd att domstolarna i den andra medlemsstaten ges internationell behörighet, även om denna talan omfattas av den förstnämnda domstolens exklusiva behörighet.

37 I artikel 25.1 första stycket i förordning nr 1346/2000 föreskrivs att beslut som rör ett insolvensförfarandes genomförande och slutförande, som fattats av en domstol vars beslut om att inleda förfarandet erkänns i enlighet med artikel 16 i förordningen, ska erkännas utan krav på ytterligare formaliteter. I andra stycket i den punkten anges att första stycket även ska gälla beslut som är direkt hänförliga till insolvensförfarandet och har ett nära samband härmed, även om de fattats av en annan domstol.

38 Artikel 25.1 i förordning nr 1346/2000 kan emellertid inte tolkas så, att den skulle innebära ett ifrågasättande av den exklusiva internationella behörighet som domstolarna i den medlemsstat där insolvensförfarandet inletts har att pröva en talan som är direkt hänförlig till detta förfarande och har ett nära samband med detta.

39 Under alla omständigheter föreskrivs det i denna artikel ett förenklat system för erkännande och verkställighet av beslut, och inte en mekanism för att ge internationell behörighet åt en annan domstol än den domstol som har exklusiv behörighet enligt artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000.

40 Domstolen har i detta avseende slagit fast att artikel 25.1 andra stycket i förordning nr 1346/2000 enbart avser erkännande och verkställighet av beslut som är direkt hänförliga till insolvensförfarandet och har nära samband härmed, även om de antagits av en annan domstol. Denna bestämmelse innebär således endast ett godtagande av möjligheten för domstolarna i en medlemsstat inom vars territorium ett insolvensförfarande har inletts enligt artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000 att pröva en talan som är direkt hänförlig till detta förfarande och har ett nära samband med detta, oavsett om det rör sig om den domstol som inlett insolvensförfarandet, enligt artikel 3.1, eller någon annan domstol som har territoriell och materiell behörighet i den medlemsstaten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 november 2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, punkt 42 och där angiven rättspraxis).

41 Mot bakgrund av det anförda ska fråga 3 besvaras enligt följande. Artikel 25.1 i förordning nr 1346/2000 ska tolkas så, att ett beslut meddelat av en domstol i den medlemsstat där insolvensförfarandet inletts, genom vilket förvaltaren ges tillstånd att väcka talan i en annan medlemsstat, får inte till följd att domstolarna i den andra medlemsstaten ges internationell behörighet, även om denna talan omfattas av den förstnämnda domstolens exklusiva behörighet.

Rättegångskostnader

42 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (nionde avdelningen) följande:

1) **Artikel 3.1 i rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden ska tolkas så, att domstolarna i den medlemsstat där insolvensförfarandet inletts har exklusiv behörighet att pröva en talan som väcks av en förvaltare, som har utsetts av en domstol i den medlemsstaten, vilken har till syfte att få fastställt att överlåtelsen av en fastighet belägen i en annan medlemsstat samt den inteckning som belastar nämnda fastighet inte åtnjuter sakrättsligt skydd i förhållande till konkursboet.**

2) **Artikel 25.1 i förordning nr 1346/2000 ska tolkas så, att ett beslut meddelat av en domstol i den medlemsstat där insolvensförfarandet inletts, genom vilket förvaltaren ges tillstånd att väcka talan i en annan medlemsstat, får inte till följd att domstolarna i den andra medlemsstaten ges internationell behörighet, även om denna talan omfattas av den förstnämnda domstolens exklusiva behörighet.**

Underskrifter